

7
ความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
กับประเทศญี่ปุ่น

นางสาว วิชรินทร์ ยงศิริ

003763

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2524

ASEAN - Japan Economic Cooperation

Miss Wacharin Yongsiri

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Political Science

Department of International Relations

Graduate School

Chulalongkorn University

1981

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างสมาคมประชาชาติเอเชีย-
ตะวันออกเฉียงใต้กับประเทศญี่ปุ่น

โดย

นางสาววชิรินทร์ ยงศิริ

ภาควิชา

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิ尼ตา สุกรเสพย์

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

Worawit Yung

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุประคิษฐ์ มุขนาค)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ดร. กุสุมา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กุสุมา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา)

ดร. เขียน ชีระวิทย์

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ดร.เขียน ชีระวิทย์)

ดร. วินิตา สุกรเสพย์

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วินิตา สุกรเสพย์)

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กับประเทศญี่ปุ่น
ชื่อนิสิต นางสาววีชรินทร์ ยงศิริ
อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วินิตา ศุภรเศรษย์
ภาควิชา ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
ปีการศึกษา 2524

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มุ่งศึกษาความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างสมาคมอาเซียนกับญี่ปุ่นในโครงการประกันเสถียรภาพรายได้จากการส่งออกสินค้าโภคภัณฑ์และโครงการอุตสาหกรรมอาเซียน อันเป็นความพยายามร่วมกันในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศพัฒนาแล้ว (ญี่ปุ่น) กับประเทศกำลังพัฒนา (อาเซียน) ซึ่งนับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงสำคัญในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบรรยากาศปัจจุบันซึ่งความขัดแย้งทางเศรษฐกิจดังกล่าวอันเป็นที่รู้จักกันดีในนามของความขัดแย้งระหว่างประเทศมั่งคั่งกับประเทศยากจน (North-South Conflict) นั้น ขยายตัวกว้างขวางและมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงขึ้น

ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างอาเซียนกับญี่ปุ่นมีลักษณะที่ใกล้ชิดและเอื้ออำนวยต่อกัน กล่าวคือ บริเวณภูมิภาคอาเซียนเป็นทั้งแหล่งวัตถุดิบที่สำคัญและเป็นตลาดระบายสินค้าขนาดใหญ่สำหรับญี่ปุ่น ในขณะที่ญี่ปุ่นเองก็เป็นคู่ค้ารายใหญ่ของกลุ่มอาเซียนด้วย ดังจะเห็นได้ว่าประเทศอาเซียนส่งสินค้าอุตสาหกรรมสำเร็จรูป และสินค้าทุนส่วนใหญ่จากญี่ปุ่น ด้วยเหตุนี้เองญี่ปุ่นจึงเป็นจุดแรกที่อาเซียนแสวงหาความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจที่ประเทศอาเซียนส่วนใหญ่เผชิญอยู่ นั่นคือ ปัญหาการขาดดุลการค้ากับญี่ปุ่น ลักษณะการขาดดุลการค้าดังกล่าวนอกจากจะเป็นผลมาจากลักษณะการค้าที่อาเซียนกระทำกับญี่ปุ่น นั่นคือส่งออกสินค้าโภคภัณฑ์และวัตถุดิบ นำเข้าสินค้าอุตสาหกรรม

และสินค้าทุนแล้ว ยังเป็นผลมาจากการที่ราคาสินค้าโภคภัณฑ์ขึ้นปรุมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอด้วย ดังนั้นประเทศอาเซียนจึงได้เริ่มเสนอวิธีการแก้ไขปัญหานี้ในการประชุมสุดยอดของอาเซียนทั้งสองครั้ง ซึ่งในที่สุดจากการประชุมสุดยอดครั้งที่ 2 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ เมื่อปี ค.ศ. 1977 ผู้นำรัฐบาลญี่ปุ่นก็ได้ให้สัญญาที่จะร่วมมือในโครงการทั้งสอง คือ โครงการประกันเสถียรภาพรายได้การส่งออกสินค้าโภคภัณฑ์ (โครงการ STABEX) และโครงการอุตสาหกรรมอาเซียน

โครงการ STABEX นี้ ผู้นำอาเซียนได้แนวความคิดมาจากอนุสัญญาโลเมที่ประชาคมเศรษฐกิจยุโรปให้การประกันรายได้ต่อกลุ่มประเทศอัฟริกา คาริบเบียน และแปซิฟิก ซึ่งผู้นำอาเซียนเห็นว่าประสบความสำเร็จจึงนำมาเป็นแบบอย่าง ตั้งข้อเสนอมิให้ญี่ปุ่นจัดหากองทุนเงินกู้ให้แก่อาเซียนโดยมีเงื่อนไขว่า ปีใดที่รายได้จากการขายสินค้าที่ตกลงกันชนิดใดชนิดหนึ่งของอาเซียนต่ำกว่ารายได้เฉลี่ย 5 ปีที่ผ่านมาเป็นอัตรา 7.5% ประเทศอาเซียนก็สามารถกู้เงินจากกองทุนในส่วนที่ต่ำกว่า 7.5% ได้โดยไม่เสียดอกเบี้ย และให้ชำระคืนเมื่อรายได้จากสินค้าออกนั้นสูงกว่ารายได้เฉลี่ย

ส่วนโครงการอุตสาหกรรมอาเซียนนั้นเป็นจุดประสงค์ของสมาคมอาเซียนที่จะจัดการลงทุนร่วมกัน เพื่อแก้ไขปัญหอันเป็นอุปสรรคต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในแง่ของการมีแหล่งระบายสินค้าขนาดเล็ก โดยประเทศสมาชิกผลิตสินค้าเฉพาะอย่างขึ้นตามที่ถนัดและมีทรัพยากรในประเทศพอเพียงเพื่อการผลิต เมื่อผลิตแล้วก็นำสินค้าออกขายแลกเปลี่ยนกัน ซึ่งโดยวิธีการดังกล่าวเท่ากับเป็นการนำเอาทรัพยากรที่มีอยู่ในแต่ละประเทศมาใช้ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด อย่างไรก็ตาม เนื่องจากกลุ่มประเทศอาเซียนขาดประสบการณ์ ความรู้ทางเทคโนโลยี และทุนในการประกอบการอุตสาหกรรม จึงจำเป็นต้องแสวงหาความร่วมมือจากประเทศพัฒนาแล้วที่มีกำลัง ซึ่งก็ได้รับการตอบสนองจากญี่ปุ่นเป็นประเทศแรก โดยญี่ปุ่นให้ความช่วยเหลือในโครงการอุตสาหกรรมดังกล่าวเป็นจำนวน 1,000 ล้านดอลลาร์ โดยมีเงื่อนไขว่าโครงการนั้นได้รับการรับรองจากสมาชิกอาเซียนแล้วและได้ผ่านขั้นตอนของการศึกษาความเหมาะสมโดยละเอียดแล้ว โครงการอุตสาหกรรมอาเซียนประกอบด้วย โครงการผลิตปุ๋ยเรียของอินโดนีเซียและ

มาเลเซีย โครงการผลิตโซดาแอซของไทย โครงการผลิตปุ๋ยฟอสเฟตของฟิลิปปินส์ และโครงการผลิตเครื่องยนต์คีเซลของสิงคโปร์ (ซึ่งภายหลังล้มเลิกไปเพราะมีปัญหาขัดแย้งในกลุ่มสมาชิก)

อนึ่ง แม้จะดูเหมือนว่าญี่ปุ่นให้ความร่วมมือต่ออาเซียน แต่โครงการทั้งสองนี้ยังไม่บรรลุผลเป็นที่น่าพอใจ และภายใต้ระยะเวลาที่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จำกัดไว้คือระยะระหว่างปี ค.ศ. 1977-1980 นั้น ก็เป็นช่วงที่ยังอยู่ในระหว่างการเจรจาต่อรองกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นมีจากทั้งจากฝ่ายญี่ปุ่นและฝ่ายอาเซียนเอง กล่าวคือ โครงการ STABEX อยู่ในสภาพชะงักงันคือ ไม่ล้มเลิกแต่ไม่ก้าวหน้า อันเป็นผลมาจากการที่ฝ่ายญี่ปุ่นไม่ยอมรับในเงื่อนไขและรายการสินค้าที่อาเซียนเสนอให้เข้าอยู่ภายใต้โครงการ โดยอ้างเหตุผลว่าโครงการนี้จะไปซ้ำซ้อนกับโครงการกองทุนร่วมของ UNCTAD และโครงการชดเชยการเงินของกองทุนการเงินระหว่างประเทศที่มีอยู่ อีกประการหนึ่ง ญี่ปุ่นเกรงว่าเมื่อให้กองทุน STABEX กับกลุ่มอาเซียนแล้วจะเป็นการผูกมัดโดยปริยายที่จะต้องจัดหากองทุนในลักษณะเดียวกันนี้ให้กับประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ที่อาจจะร้องขอในภายหลังด้วย ส่วนโครงการอุตสาหกรรมอาเซียนนั้นมีความคืบหน้าพอสมควรคือ ได้มีการลงมือดำเนินการไปแล้ว 2 โครงการ ได้แก่ โครงการปุ๋ยยูเรียของอินโดนีเซียและมาเลเซีย ในขณะที่โครงการโซดาแอซของไทยก็กำลังอยู่ในระหว่างการประเมินผล และโครงการอุตสาหกรรมของฟิลิปปินส์อยู่ในระหว่างการพิจารณาเปลี่ยนแปลง

กระนั้นก็ดี ความร่วมมือนี้นับว่าเป็นเพียงพยายามที่เป็นแก่นสารอย่างแท้จริงครั้งแรกในความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างญี่ปุ่นกับประเทศอาเซียนในรูปของกลุ่มประเทศ ด้วยเหตุนี้แม้จะใช้เวลานานยาวนานก็ตาม ก็ยังดีกว่าที่มิได้มีความพยายามใด ๆ เสียเลย

Thesis Title ASEAN-Japan Economic Cooperation
Name Miss Wacharin Yongsiri
Thesis Advisor Assistant Professor Dr.Vinita Sukrasep
Department International Relations
Academic Year 1981

ABSTRACT

The purpose of this thesis is to examine the economic cooperation between the Association of Southeast Asian Nations (ASEAN) and Japan, specifically in their relations to the Stabilization of Commodity Export Earnings Scheme (STABEX) as well as the ASEAN Industrial Complementation Scheme, both of which reflect an attempt between countries concerned to remove prevailing economic problems. Such attempt hence cooperation is regarded as quite a favorable trend in the present international political atmosphere where economic conflicts and tensions between developed and developing countries generally known as "The North-South Conflict" has since early 1970s been widened and intensified.

The economic relations between ASEAN and Japan has been complementary, if not cordial. Not only has the ASEAN region been a significant source of raw materials but also a great market for Japanese products. Meanwhile, Japan is also a major trading partner, particularly for industrial and capital products, of

most, if not all the ASEAN governments. Therefore, it is not surprising that the ASEAN countries have primarily looked for Japan as the foremost external power in their search for resolving the chronic economic problems confronting them ---- that is an unfavorable balance of trade. The balance of trade, mostly swings to Japanese advantages is due mainly to the special characteristic of transaction between the two groups. Whereas the ASEAN governments have imported most of the industrial and capital goods from Japan, they, on the other hand export commodity products -- the price of which is fluctuate, resulting then in the instabilization and uncertainty of their earnings. Accordingly, The ASEAN countries proposed a plan during the summit meetings in 1976 and 1977. Eventually as the second Summit Meeting among ASEAN leaders in Kuala Lumpur concluded, the Japanese Prime Minister launched a promise to give financial assistance in the above-mentioned schemes ---- the STABEX and the ASEAN Industrial Complementation Scheme as well.

Regarding the STABEX scheme, the ASEAN leaders are inspired by the success of the Treaty of Lome under which the European Economic Community (EEC) has committed to help the African, Carribean and Pacific countries if it should happen that the export earnings of these countries would decrease at a certain time, regarding certain products. Accordingly, the ASEAN governments suggested a similar program to the Japanese government that the latter should provide a certain amount of

loan, interest-free, to the former on the condition that their earning from commodity exported products agreed should decline to a point lower than an average earning within five years at the rate 7.5%

The ASEAN Industrial Complementation Scheme, on the other hand, was initiated by the regional grouping itself. The main objective is to remove existing problems which inhibit the regional economic growth in form of a prevailing small and unextended market. Under the proposed scheme, each ASEAN member would produce certain specific product according to their individual skill and resources available, which in turn would enhance an increasing transactions among them. However, as most ASEAN countries are short of technological skill and management as well as a large amount of capital investment, they therefore seek for those assistance from external source. Thus, the Japanese are again the first one who grant economic assistance totalling 1,000 million US Dollars on the condition that the grant would be given only when an industrial project proposed by each ASEAN government is already approved feasible by all ASEAN members. The ASEAN Industrial Complementation Schemes include the Indonesian and Malaysian Ammonia-Uria Projects, Thai Rock Salt-Soda Ash Project, Diesel Engine and Phosphate Fertilizer Projects of Singapore and Philippine governments respectively.

Unobstructedly as it seems, the STABEX and the ASEAN Industrial Complementation Scheme do not, under the period of study (1977-1980) bear satisfactory result, and at the moment are still under negotiating process. The fundamental problems derives mainly from the Japanese uncompromised stand regarding ASEAN's proposal to include certain products into the list by simply putting forward that such a change might include the products that had already been taken into the UNCTAD Common Fund as well as into the International Monetary Fund. At the same time, the Japanese government does not put a lot of effort to enhance the scheme for fear that the success of the proposed program might in turn oblige it to apply the same principle to other developing countries. Thus, the STABEX is at it stalemate condition. As for the ASEAN Industrial Complementation Scheme, one can say, with certain limit, that it does have some progressive result, Thus, while the Ammonia-Uria Projects under the auspices of Indonesia and Malaysia have already been started after satisfactory feasibility studies, the Thai Rock Salt Soda Ash Project is under an assessment process.

In spite of the above-mentioned obstacles, however, the ASEAN-Japan Economic Cooperation within these two schemes is regarded as the first and foremost substantial attempt between developed and developing countries in this area. It has also launched quite a promising trend in their economic prospect.

กิติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยความร่วมมือช่วยเหลืออนุเคราะห์เป็นอันดีจากหลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ ท่านรองศาสตราจารย์ ดร. กุสุมา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา ที่ได้กรุณาได้รับเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และได้กรุณาช่วยเหลือผู้เขียนในการติดต่อหาข้อมูลจากกระทรวงพาณิชย์ ท่านศาสตราจารย์ ดร. เขียน ชีระวิทย์ ซึ่งได้กรุณาได้รับเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และได้อนุเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับญี่ปุ่น ท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วินิตา ศุภรเสพย์ อาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งได้ให้คำปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์เป็นอย่างดีมาโดยตลอด และอาจารย์บัญญัติ สุรการวิทย์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาและขอคิดเห็นเกี่ยวกับเศรษฐกิจ

เอกสาร ข้อมูล ซึ่งใช้ประกอบการเขียนวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ได้แยกกระจายอยู่ตามหน่วยงานต่าง ๆ จึงเป็นการยากในการรวบรวม ถ้าหากว่าไม่ได้รับความอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่สังกัดหน่วยงานนั้น ๆ ดังนั้นผู้เขียนใคร่ขอแสดงความขอบคุณบุคคลต่อไปนี้ที่ได้อนุเคราะห์ช่วยเหลือให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี คือ คุณอสิพล จัปจิตร์ใจกล เจ้าหน้าที่สำนักงานอาเซียนแห่งประเทศไทย กระทรวงการต่างประเทศ ซึ่งได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะ ตลอดจนแนวความคิดในการเขียนวิทยานิพนธ์เรื่องนี้และอนุเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับอาเซียน คุณสงคราม ชรรวมเกษร ผู้อำนวยการองค์การพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งชาติ กระทรวงอุตสาหกรรม ที่ได้อนุเคราะห์เอกสารโครงการอุตสาหกรรมอาเซียนและกรุณาให้สัมภาษณ์การดำเนินงานของโครงการอุตสาหกรรม และคุณณรงค์ฤทธิ์ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา ผู้อำนวยการกองพาณิชย์กิจต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ได้อนุเคราะห์เอกสารการประชุมเกี่ยวกับโครงการประกันรายได้และกรุณาให้สัมภาษณ์ พร้อมกันนี้ผู้เขียนขอขอบใจคุณเทือนแซ สุวรรณศรี เจ้าหน้าที่กรมองค์การระหว่างประเทศ และคุณอนงค ศรีภิรมย์ เจ้าหน้าที่กรมเศรษฐกิจ กระทรวงการต่างประเทศ ซึ่งทั้งสองเป็นเพื่อนของผู้เขียน ได้ช่วยเหลือคิดตามข้อมูลเกี่ยวกับอาเซียนมาโดยตลอด และให้ข้อมูลจากกรมเศรษฐกิจ และขอขอบใจคุณปราณี สายพิรุณ นักวิจัย 4 ประจำ

โครงการอเมริกาศึกษา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อนอีกผู้หนึ่งซึ่งช่วย
เหลือตรวจทานแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้ดีขึ้น และสุดท้ายผู้เขียนขอขอบพระคุณคุณแม่ที่ให้อำนาจใจ
ในการเขียนวิทยานิพนธ์จนสำเร็จ ความคืบหน้าได้รับจากวิทยานิพนธ์นี้ ขออุทิศเป็นกุศล
บุญแด่ดวงวิญญาณของคุณพ่อผู้วายชนม์.

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
รายการตารางประกอบ	ณ

บทที่

1	บทนำ	1
	สภาพปัญหา	1
	วัตถุประสงค์และขอบเขตของการศึกษา	8
	แนวเหตุผลทฤษฎีที่สำคัญหรือสมมุติฐาน	10
	วิธีการดำเนินการศึกษาและวิจัย	10
	ความสำคัญหรือประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้	11
2	การรวมกลุ่มเศรษฐกิจของสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	12
	การก่อตั้งสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	12
	ปัญหาการรวมกลุ่มเศรษฐกิจของประเทศอาเซียน	13
	ความก้าวหน้าในการรวมกลุ่มเศรษฐกิจของอาเซียน	22
	การดำเนินนโยบายต่างประเทศของสมาคมอาเซียน	26
3	นโยบายเศรษฐกิจของญี่ปุ่นต่อกลุ่มประเทศอาเซียน	29
	นโยบายเศรษฐกิจของญี่ปุ่นต่อกลุ่มประเทศอาเซียน	
	ระยะที่ 1 ตั้งแต่ปี 1967 ถึงปี 1974	32
	นโยบายเศรษฐกิจของญี่ปุ่นต่อกลุ่มประเทศอาเซียน	
	ระยะที่ 2 ตั้งแต่สิ้นสุดสงครามอินโดจีน ปี 1975 ถึงปี 1980	45
	สาเหตุของการหันกลับมาสนใจอาเซียนของญี่ปุ่น	59

4	ปัญหาการคาระหว่างอาเซียนกับญี่ปุ่น	65
	ปัญหาการค้าสินค้าโลกกัมภ์	66
	ปัญหาเรื่องดุลการค้า	73
	มาตรการแก้ไขปัญหาการคาระหว่างประเทศ ระหว่างอาเซียนกับญี่ปุ่น	89
5	ความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างอาเซียนกับญี่ปุ่น	96
	โครงการประกันเสถียรภาพรายได้การส่งออก สินค้าโลกกัมภ์ขั้นปฐม	96
	แนวความคิดในการจัดตั้งโครงการ STABEX ของผู้นำอาเซียน	98
	ความร่วมมือระหว่างอาเซียนกับญี่ปุ่นในโครงการ STABEX	101
	ปัญหาการเจรจาร่วมมือระหว่างอาเซียนกับญี่ปุ่นในโครงการ STABEX	112
	โครงการอุตสาหกรรมของอาเซียน	118
	ความร่วมมือระหว่างอาเซียนกับญี่ปุ่นใน โครงการอุตสาหกรรมอาเซียน	122
	ลักษณะของโครงการอุตสาหกรรมอาเซียน	124
	ความก้าวหน้าของโครงการอุตสาหกรรมอาเซียน และปัญหาใน การค้าเงินงาน	129
	สรุปวิเคราะห์ปัญหาของโครงการอุตสาหกรรมอาเซียน	138
	ความก้าวหน้าของความร่วมมือระหว่างอาเซียนกับญี่ปุ่นในโครงการ อุตสาหกรรมของอาเซียน	142
6	สรุปและวิเคราะห์ผลความร่วมมือ	147
	วิเคราะห์สาเหตุความล่าช้าในการร่วมมือทางเศรษฐกิจ	149
	ข้อคิดเห็นจากการศึกษา	157
	บรรณานุกรม	159
	ประวัติอาเซียน	172

รายการตารางประกอบ

ตารางที่	หน้า
2.1 แสดงการค้าเปรียบเทียบของอินโดนีเซียกับประเทศสมาชิกอาเซียน และกับญี่ปุ่น ระหว่างปี 1970-1979	16
2.2 แสดงการค้าเปรียบเทียบของมาเลเซียกับประเทศสมาชิกอาเซียน และกับญี่ปุ่น ระหว่างปี 1970-1979	17
2.3 แสดงการค้าเปรียบเทียบของฟิลิปปินส์กับประเทศสมาชิกอาเซียน และกับญี่ปุ่น ระหว่างปี 1970-1979	18
2.4 แสดงการค้าเปรียบเทียบของสิงคโปร์กับประเทศสมาชิกอาเซียน และกับญี่ปุ่น ระหว่างปี 1970-1979	19
2.5 แสดงการค้าเปรียบเทียบของไทยกับประเทศสมาชิกอาเซียนและ กับญี่ปุ่น ระหว่างปี 1970-1979	20
3.1 สถิติการค้าระหว่างญี่ปุ่นกับอาเซียน ในระยะปี 1967-1974	34
3.2 แสดงการกระจายชนิดของการลงทุน จากการลงทุนของญี่ปุ่น ในอาเซียนระหว่างปี 1967-1974	35
3.3 สถิติการค้าระหว่างญี่ปุ่นกับอาเซียน ในระยะปี 1975-1979	49
3.4 แสดงสถิติการลงทุนโดยตรงของญี่ปุ่นในอาเซียน ในช่วงปี 1976-1979	51
3.5 แสดงสถิติความร่วมมือทางการเงินระดับรัฐบาลที่ญี่ปุ่นให้ต่อ อาเซียน ในระหว่างปี 1975-1979	53
3.6 แสดงสถิติความร่วมมือทางการเงินระดับเอกชนที่ญี่ปุ่นให้ต่อ อาเซียน ในระหว่างปี 1975-1978	54
4.1 แสดงดุลการค้าระหว่างกลุ่มประเทศอาเซียนกับญี่ปุ่น ในระยะ ปี 1970-1979	75
4.2 แสดงรายการสินค้าขาเข้าของอาเซียนจากญี่ปุ่น ในระหว่างปี 1970-1979	76

4.3	แสดงรายการสินค้าขาออกของอาเซียนไปยังญี่ปุ่น ในระหว่างปี 1970-1979	77
4.4	แผนภาพแสดงแนวโน้มการนำเข้าของอาเซียนจากญี่ปุ่น ในช่วงปี 1970-1979	78
4.5	แผนภาพแสดงแนวโน้มการส่งออกของอาเซียนไปยังญี่ปุ่น ในช่วงปี 1970-1979	83